

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIA A TREIA

CAUZA I.G. c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 53519/07)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

15 mai 2012

*Hotărârea va rămâne definitivă în circumstanțele stabilite în articolul 44 § 2 al
Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.*

În cauza I.G. c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Nona Tsotsoria,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *judcători*,

și Santiago Quesada, *Grefier al Secției*,

Deliberând la 17 aprilie 2012 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 53519/07) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dra I.G. („reclamanta”), la 6 octombrie 2007. Președintele Secțiunii a admis cererea reclamantei de a nu i se dezvălui numele (articolul 47 § 3 al Regulamentului Curții).

2. Reclamanta a fost reprezentată de către dl A. Postică și dna D. Straisteanu, avocați în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vladimir Grosu.

3. Reclamanta a susținut că a fost victima încălcării articolului 3 și al articolului 8 al Convenției pe motiv că statul nu a efectuat o investigație adecvată pe marginea acuzației sale de viol când avea 14 ani. Reclamanta s-a plâns și de faptul că nu a avut un recurs efectiv, în conformitate cu articolul 13 al Convenției, în privința încălcărilor de mai sus și că a fost supusă unui tratament discriminatoriu contrar articolului 14 al Convenției coroborat cu articolele 3 și 8 ale Convenției.

4. La 13 iulie 2009, cererea a fost comunicată Guvernului. De asemenea, Curtea a decis să examineze împreună fondul cererii și admisibilitatea acesteia (Articolul 29 § 1).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamanta s-a născut pe 10 decembrie 1989 și locuiește în Biliceni Vechi. La data evenimentelor reclamanta avea 14 ani și 8 luni.

6. În seara de 21 august 2004, V.R. a invitat-o pe reclamantă și pe un prieten de-al ei să iasă împreună cu el în acea seara. V.R. avea 23 de ani la acea dată și locuia în vecinătatea bunicii reclamantei pe care aceasta o vizita deseori. Reclamanta și V.R. se cunoșteau de mulți ani și s-au întâlnit de mai multe ori cu diferite ocazii.

7. La sfârșitul serii reclamanta și V.R. au mers cu mașina la un bar/club de noapte dintr-un sat vecin. La bar, V.V., V.D. și o altă fată, A.S. s-au alăturat reclamantei și lui V.R. Reclamanta a stat cu V.R. și prietenii lui. V.R. a cumpărat o sticlă cu vodcă și a încurajat-o pe reclamantă să bea cu ei. Inițial, reclamanta a refuzat să bea, dar mai apoi a cedat la presiunea grupului și a consumat aproximativ 100 ml de vodcă. Potrivit reclamantei, V.R. a amenințat-o cu forța și că nu o va duce înapoi acasă dacă nu bea. La audiere, V.R. a contestat faptul că a amenințat-o. După ce și-au terminat băuturile, ei au părăsit barul, iar V.R. i-a dus pe toți acasă. În timp ce se apropiau de casa lui V.D., V.D. și A.S. l-au rugat pe V.R. să-i aștepte, promițând că se întorc într-o jumătate de oră.

8. V.R. și reclamanta au rămas singuri în mașină. V.R. a parcat mașina lângă casa lui V.D. și a rugat-o pe reclamantă să treacă cu el pe bancheta din spate. Reclamanta a explicat ulterior într-o declarație pe care a dat-o procurorului că atunci când s-a ridicat ea s-a simțit amețită și că a trebuit să se sprijine de mașină. V.R. a contestat aceasta și a susținut că reclamanta nu părea a fi amețită. Reclamanta a susținut că în timp ce stătea pe bancheta din spate, V.R. a încercat s-o sărute pe gură, dar ea s-a dat la o parte, spunându-i că ea nu vrea să facă sex și că se temea de ce vor gândi părinții ei. V.R. a asigurat-o că nimeni nu va afla, în același timp apropiindu-se de ea și lăsându-se cu corpul pe corpul ei, astfel imobilizând-o. Cu o mână i-a ținut mâinile reclamantei, iar cu cealaltă i-a dat jos hainele. În declarațiile date procurorului reclamanta a indicat următoarele:

„... Eu nu am vrut să am raport sexual cu V.R., dar deoarece băusem vodcă mă simțeam slăbită, nu mă putea mișca și nu i-am putut rezista fizic. V.R. mi-a dat jos blugii, chiloșii, tricoul și sutienul, [și] m-a penetrat... M-a durut... Eu nu mai avusesem relații sexuale cu nimeni până atunci. Eram virgină... deoarece era întuneric nu am văzut că eram toată murdară de sânge...”

9. V.R. a contestat la audiere descrierea de mai sus a evenimentelor și a declarat că reclamanta a acceptat imediat propunerea lui de a face sex cu el și s-a dezbrăcat singură. De asemenea, el a declarat că ea i-a spus că a făcut sex cu fratele lui și că nu știa câți ani are.

10. Reclamanta a declarat că după ce a violat-o, V.R. a amenințat-o cu moartea dacă spune cuiva că au făcut sex. Reclamanta și-a amintit că actul a durat cam 10 minute. După aceea reclamanta s-a îmbrăcat și nu după mult timp V.D. și A.S. s-au întors la mașină. V.R. a dus-o pe reclamantă acasă și a repetat amenințarea. V.R. a contestat acuzația că a amenințat-o.

11. În aceeași zi (22 august 2004) reclamanta i-a spus mamei sale că a fost violată de V.R. Tot atunci, mama reclamantei a mers acasă la V.R. El a recunoscut că a făcut sex cu reclamanta și a promis că se însoară cu ea după ce termină școala. Însă, două zile mai târziu, mama reclamantei a aflat că V.R. mai lăsase o fată însărcinată și că urma să se căsătorească cu ea. De aceea, la 25 august 2004, mama reclamantei a depus o plângere în numele reclamantei la Comisariatul de Poliție Sîngerei, denunțând violul. La 26 august 2004, Procuratura Sîngerei a pornit urmărirea penală pe marginea infracțiunii de viol asupra unui minor. Infracțiunea este prevăzută în articolul 171 alin.2 lit. (b) al Codului penal al Republicii Moldova.

12. Cauza a fost distribuită lui V.C., procuror în cadrul Procuraturii Sîngerei. Acesta a dispus efectuarea unei expertize medico-legale a reclamantei. Expertiza a fost efectuată în aceeași zi, iar concluzia a fost că a avut loc „ruperea himenului, care ar fi putut avea loc în circumstanțele descrise, cu un obiect drept, contondent, care posibil să fi fost un penis în erecție”. Nu s-au găsit urme de sânge sau spermă din cauză că reclamanta a fost examinată târziu.

13. La 26 august 2004, procurorul a audiat-o pe reclamantă și pe mama ei, iar la 1 septembrie pe V.R.

14. La 1 septembrie 2004, ca urmare a plângerii reclamantei și a constatărilor expertizei medico-legale, V.R. a fost recunoscut în calitate de bănuț în comiterea infracțiunii de viol asupra unui minor. La 14 septembrie 2004, procurorul a dispus efectuarea unei expertize medico-legale repetate. Raport de expertiză suplimentar, emis la 17 septembrie 2004, conținea aceleași concluzii ca și cele din cadrul expertizei medico-legale inițiale, dar, în plus față de aceasta, constata că nu au fost găsite vânătăi sau leziuni pe corpul reclamantei.

15. Între timp, la 1 septembrie 2004, V.V. a fost audiat în calitate de martor. El a declarat că în seara de 21 august 2004 a mers împreună cu V.R., cu reclamanta, cu V.D. și cu o fată pe nume A.S. la un bar/club de noapte care se afla în satul vecin. V.V. a confirmat că reclamanta a consumat alcool și că a dansat. După ce au consumat prima sticlă de vodcă, au făcut comandă de o altă sticlă. El nu a știut dacă reclamanta a băut și din acea sticlă și nu a văzut dacă se ținea sau nu pe picioare atunci când au plecat din bar. După ce au plecat din bar, V.R. l-a dus acasă, iar după aceea a plecat împreună cu reclamanta, cu V.D. și cu A.S. V.V. nu a știut unde s-au îndreptat.

16. La 26 octombrie 2004, reclamanta și V.R. au fost confrunțați. Părțile și-au menținut pozițiile. În special, reclamanta a insistat că contactul sexual

nu a fost consimțit, iar V.R. a insistat contrariul. De asemenea, ei au disputat faptul dacă V.R. a amenințat-o pe reclamantă și dacă V.R. cunoștea vârsta reclamantei.

17. La 26 noiembrie 2004, procurorul care conducea urmărirea penală a solicitat la superiorul său prelungirea termenului de urmărire penală a cauzei. El a enumerat acțiunile întreprinse până în acel moment și a indicat faptul că era necesară prelungirea termenului de urmărire penală până la 31 ianuarie 2005 pentru a audia alți câțiva martori. Reiese că cererea a fost acceptată în aceeași zi de către A.B., procuror-șef în cadrul aceleiași procuraturi.

18. La 1 decembrie 2004, un alt procuror din cadrul aceleiași procuraturi, C.C., l-a scos pe V.R. de sub urmărirea penală pe marginea infracțiunii de viol asupra unui minor. Procurorul a afirmat în ordonanța sa următoarele:

„... având în vedere constatările expertizei medico-legale și declarațiile bănuțului, precum și declarațiile martorilor și ale victimei, concluzionez că acțiunile lui V.R. nu constituie elemente ale infracțiunii prevăzute în articolul 171 alin. 2 lit. (b) al Codului penal al Republicii Moldova. Prin urmare, dispun scoaterea lui V.R. de sub urmărirea penală”.

19. În aceeași ordonanță, C.C. a dispus continuarea urmăririi penale fără a da alte detalii.

20. Între 3 și 6 decembrie 2004, urmărirea penală a continuat, același procuror audiind câțiva martori, inclusiv pe verișoara reclamantei, pe colegii ei de clasă și pe vecini.

21. La 19 ianuarie 2005, A.B. a anulat ordonanța din 1 decembrie 2004 ca fiind ilegală. În ordonanța de anulare el a declarat următoarele „ordonanța din 1 decembrie 2004 nu se bazează pe o examinare complexă a tuturor circumstanțelor cauzei, în special faptul că în momentul contactului sexual, victima, care era minoră, era amețită și nu-și putea controla acțiunile.” În plus, procurorul a menționat că, după ce a fost emisă ordonanța, au fost descoperite noi fapte care au confirmat vinovăția lui V.R. Cauza a fost dată în sarcina procurorului V.C.

22. La 25 ianuarie 2005, V.R. a fost din nou recunoscut în calitate de bănuț de comiterea infracțiunii de viol asupra unui minor. La 31 ianuarie 2005, urmărirea penală s-a finalizat, iar dosarul a fost trimis în judecată la Judecătoria Sîngerei.

23. Audiind martorii și examinând probele, instanța de judecată a emis o hotărâre judecătorească pe 10 februarie 2006. Instanța de judecată a respins argumentul lui V.R. potrivit căruia el nu cunoștea vârsta reclamantei. De asemenea, instanța de judecată a respins argumentul reclamantei că era într-atât de amețită încât nu-și putea controla acțiunile, motivând că potrivit unuia dintre martori ea nu a consumat mai mult de 50 ml de votcă, descriind incidentul în detalii. Instanța de judecată a concluzionat, în baza faptului că nu existau semne de violență fizică pe corpul reclamantei după cum au

confirmat rapoartele de expertiză medico-legale, că contactul sexual a fost consimțit mutual. În consecință, instanța de judecată a modificat din oficiu încadrarea juridică a faptei săvârșite de V.R. și l-a găsit vinovat de săvârșirea infracțiunii de raport sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani comis sub influența alcoolului, cu încălcarea articolului 174 al Codului penal al Republicii Moldova. Instanța de judecată a respins acuzația de viol împotriva lui V.R. V.R. a fost condamnat la 3 ani de închisoare cu suspendare.

24. Atât reclamanta (prin intermediul mamei sale în calitate de tutore legal) cât și procurorul au contestat sentința Judecătoriei Sîngerei. V.R. nu a depus apel.

25. Reclamanta a susținut că prima instanță nu a luat în considerare vulnerabilitatea ei datorată ametelei de la alcool și vârstei tinere, limitându-se doar la problema consimțământului din perspectiva probelor concludente privind opunerea de rezistență.

26. Procurorul a declarat apel la 1 martie 2006, formulând argumente similare cu cele ale reclamantei în apel.

27. La 11 aprilie 2007, Curtea de Apel Bălți a respins apelul reclamantei, motivând că dreptul de apel al reclamantei este limitat de articolul 276 și 401 al Codului de procedură penală al Republicii Moldova („CPP”). Instanța de judecată a explicat că potrivit acestor dispoziții legale, victima unei infracțiuni poate declara apel doar în cazul în care urmărirea penală a fost pornită la plângerea sa prealabilă. Deoarece infracțiunea de viol nu este o infracțiune care poate fi urmărită doar în baza plângerii victimei, reclamanta nu face parte din categoria de persoane care au drept de apel împotriva unei hotărâri judecătorești emisă de instanța de judecată.

De asemenea, Curtea de Apel a respins apelul procurorului, a anulat sentința Judecătoriei Sîngerei și l-a achitat pe V.R. Instanța de apel a considerat, în primul rând, că anularea ordonanțelor din 1 decembrie 2004 și 19 ianuarie 2005 a fost ilegală deoarece „doar procurorul ierarhic superior, adică Procurorul general și inferiorii săi” au acest drept. În plus, în opinia Curții de Apel, nu existau temeiuri juridice pentru anularea ordonanței din 1 decembrie 2004, deoarece: (a) nu există elemente ale infracțiunii de viol în acțiunile lui V.R.; și (b) în conformitate cu art. 63 (2)(3) al CPP, o persoană poate fi menținută în calitate de bănuț nu mai mult de 3 luni. În cele din urmă, instanța de judecată a statuat că, deoarece ordonanța din 1 decembrie 2004 a fost declarată validă, cercetarea penală în continuare a lui V.R. ar încălca principiul *non bis in idem* și ar fi contrară articolului 4 al Protocolului nr.7 la Convenție.

28. Deoarece dreptul reclamantei de a ataca sentința primei instanțe a fost refuzat, avocatul ei a adresat o cerere Procuraturii Generale cu solicitarea de a depune un recurs la Curtea Supremă de Justiție. Procuratura Generală nu a declarat recurs. În scrisoarea din 16 august 2007 trimisă în răspuns la cererea reclamantei, Procuratura Generală a recunoscut că a omis

termenul de prescripție de două luni în care putea fi atacată cu recurs decizia Curții de Apel Bălți, în conformitate cu art. 422 al CPP. Drept urmare, procedurile împotriva lui V.R. s-au încheiat, iar ordonanța procurorului C.C. din 1 decembrie 2004 în privința acuzației de viol a reclamantei a devenit irevocabilă.

29. Reclamanta a avut nevoie de ajutor psihologic după finalizarea procesului la Curtea de Apel Bălți. În perioada iulie – august 2007, ea a fost consultată de un psihiatru din cadrul Memoria, organizație neguvernamentală locală care lucrează în acest domeniu. Extrasul din dosarul medical al reclamantei din 18 august 2007, indică că reclamantă suferă de stres post-traumatic cauzat de viol, de omisiunea instanțelor de judecată de a pronunța o sentință de condamnare efectivă și de umilința la care a fost supusă public în cadrul procedurilor naționale care au avut loc în privința cauzei sale.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

30. Articolele relevante din Codul penal în vigoare la momentul faptelor prevedeau următoarele:

Articolul 171. Violul

„Violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau psihică a persoanei sau profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința se pedepsește cu închisoare de la 3 la 5 ani..

Violul:

săvârșit repetat;

săvârșit cu bună-știință asupra unui minor;

... - ... (g),

se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani.

...”

Articolul 174. Raportul sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani

„Raportul sexual altul decât violul, precum și orice alte acte de penetrare vaginală sau anală, comise cu o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani se pedepsesc cu închisoare de până la 5 ani..”

Articolele relevante din Codul de procedură penală prevăd următoarele:

Articolul 52. Atribuțiile procurorului în cadrul urmăririi penale

„(1) În cadrul urmăririi penale, procurorul:

...

(8) anulează ordonanțele ilegale și neîntemeiate ale organului de urmărire penală;

...”

Articolul 401. Persoanele care pot declara apel

„(1) Pot declara apel:

(a) procurorul, în ce privește latura penală și latura civilă;

(b) inculpatul, în ce privește latura penală și latura civilă...;

(c) partea vătămată, în ce privește latura penală, în ce privește latura penală în cazurile în care procesul penal se pornește doar la plângerea prealabilă a acesteia în condițiile legii;

...”

La 20 mai 2008, ultimul alineat al articolului de mai sus a fost declarat neconstituțional de către Curtea Constituțională și de la acea dată victimele oricăror infracțiuni pot declara apel.

Articolul 452. Recursul în anulare

(1) Procurorul General, precum și precum și [părțile], pot declara la Curtea Supremă de Justiție recurs în anulare împotriva hotărârii judecătorești irevocabile după epuizarea căilor ordinare de atac.

(2) Procurorul General poate declara, în favoarea reclamantului, recurs în anulare împotriva hotărârii judecătorești irevocabile și în cazul când nu au fost utilizate căile ordinare de atac.

Articolul 453. Temeiurile pentru recurs în anulare

(1) Hotărârile irevocabile de condamnare sau achitare [...] pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept [...], în urătoarele cazuri:

...

(e) când Curtea Constituțională a recunoscut neconstituțională prevederea legii aplicate în cauza respectivă;

...”

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLELOR 3, 8, 13 ȘI 14 ALE CONVENȚIEI

31. Reclamanta s-a plâns de faptul că autoritățile Republicii Moldova nu au investigat în mod efectiv acuzațiile sale de viol. În opinia ei, acest lucru a constituit o încălcare a obligațiilor pozitive ale statului de a proteja integritatea fizică și viața privată a persoanelor și de a pune la dispoziție recursuri efective în cauză. De asemenea, ea a susținut că cerința existenței unor probe concludente privind opunerea de rezistență a încălcat dreptul ei de a nu fi discriminată pe bază de sex. Articolele 3, 8, 13 și 14 ale Convenției invocate de reclamantă, prevăd următoarele:

Articolul 3

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

Articolul 8 § 1

„Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie...”

Articolul 13

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și dacă încălcarea ar fi fost comisă de persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

Articolul 14

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

A. Admisibilitatea

32. Guvernul a susținut că la 20 mai 2008, înainte de data depunerii cererii completate în prezenta cauză, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a declarat neconstituțională prevederile din articolul 401 al CPP care limitau capacitatea victimei de a declara apel în cadrul unui proces penal. Potrivit Guvernului, reclamanta ar fi putut ataca, după adoptarea

hotărârii Curții Constituționale, decizia Curții de Apel Bălți din 11 aprilie 2007, depunând un recurs în anulare în conformitate cu articolele 452 și 453 ale CPP. Întrucât reclamanta nu a utilizat această oportunitate, cererea ei trebuie declarată inadmisibilă pe motiv de neepuizare a căilor de recurs interne.

33. Reclamanta nu a fost de acord cu Guvernul și a susținut că, în primul rând, cererea a fost depusă la Curte la 6 octombrie 2007. Formularul de cerere completat a fost depus în termenul stabilit de Curte – până la 15 mai 2008, adică cu 5 zile înainte de adoptarea hotărârii Curții Constituționale la 20 mai 2008 și cu trei săptămâni înainte de publicarea acesteia în Monitorul Oficial la 6 iunie 2008. Reclamanta a susținut că, prin urmare, la data depunerii cererii la Curte nu exista niciun recurs în dreptul intern accesibil ei.

34. Curtea reiterează că epuizarea căilor de recurs interne se apreciază, în mod normal, în raport cu data la care cererea a fost depusă la Curte. Totuși, această regulă cunoaște excepții, care pot fi justificate de circumstanțele speciale ale fiecărei cauze (*Brusco v. Italy* (dec.), nr. 69789/01, ECHR 2001-IX).

35. În conformitate cu articolul 35 § 1 al Convenției, reclamantul, în mod normal, ar trebui să aibă acces la remediile care sunt accesibile și suficiente pentru a permite redresarea în ceea ce privește încălcările pretinse. Existența remediilor în cauză trebuie să fie suficient de certă nu numai în teorie, dar și în practică, fără de care ele vor fi lipsite de accesibilitatea și eficiența necesare (a se vedea, printre altele, *Akdivar and Others v. Turkey*, 16 septembrie 1996, § 66, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-IV).

36. Chiar dacă am presupune că acesta este un caz excepțional în care reclamanta este obligată să epuizeze un remediu care a devenit accesibil după data la care a depus cererea la Curte, trebuie remarcat faptul că, în conformitate cu articolul 452 al CPP, reclamanta nu ar fi putut declara recurs la Curtea Supremă de Justiție pe motiv de neepuizare a căilor de atac ordinare. Prin urmare, Curtea conchide că cererea nu poate fi declarată inadmisibilă pentru neepuizarea căilor de recurs interne și, în consecință, obiecția Guvernului se respinge.

37. Curtea notează, în continuare, că cererea nu este vădit neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. În plus, ea constată că aceasta nu este inadmisibilă în baza altor temeuri. Așadar, ea trebuie declarată admisibilă.

B. Fondul

38. Reclamanta a susținut că s-a simțit prost tratată prin felul în care a fost examinat cazul său. Deoarece nu au existat probe fizice ale violului, sistemul de justiție penală a fost mai mult înclinat să-i dea dreptate

făptașului, neîngrijindu-se de nevoia ei de a fi protejată ca minoră. Autoritățile naționale nu au efectuat o apreciere efectivă a chestiunii care privește consimțământul minorului și, astfel, nu și-au îndeplinit obligația lor pozitivă de a pune în aplicare dispozițiile legale penale care pedepsesc abuzul sexual asupra minorilor. La vârsta de 14 ani ea a fost victimizată de două ori: o dată, prin abuzul sexual săvârșit asupra ei; și prin procedurile judiciare naționale, care au intensificat sentimentele de umilință, frică și frustrare fără să pronunțe o condamnare efectivă. În plus, reclamanta a susținut că a fost discriminată pe bază de sex.

39. Guvernul nu a fost de acord cu reclamanta și a argumentat că cauza a fost investigată corespunzător, iar, spre diferență de cauza *M.C. v. Bulgaria* (nr. 39272/98, ECHR 2003-XII), reclamanta a avut posibilitatea să adreseze întrebări martorilor și a participat la confruntarea cu V.R. În plus, diferit de cauza bulgară, V.R. a fost condamnat de prima instanță pentru săvârșirea infracțiunii de raport sexual cu un minor. În cele din urmă, Guvernul a contestat faptul că reclamanta ar fi fost supusă unui tratament discriminatoriu.

40. Curtea reamintește că obligația Înalțelor Părți Contractante, în conformitate cu articolul 1 al Convenției, este de a recunoaște oricărei persoane aflate în jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în Convenție, iar luat împreună cu articolul 3, impune statelor să ia măsuri care să asigure faptul că persoanele aflate în jurisdicția lor nu sunt supuse torturii sau tratamentelor inumane și degradante sau pedepselor, inclusiv relexelor tratamente administrate de persoane private (a se vedea *A. v. the United Kingdom*, 23 septembrie 1998, § 22, *Reports* 1998-VI; *Z and Others v. the United Kingdom* [GC], nr. 29392/95, §§ 73-75, ECHR 2001-V; și *E. and Others v. the United Kingdom*, nr. 33218/96, 26 noiembrie 2002).

41. Într-un număr de cauze, articolul 3 al Convenției a dat naștere unei obligații de a efectua o investigație oficială (a se vedea *Assenov and Others v. Bulgaria*, 28 octombrie 1998, § 102, *Reports* 1998-VIII). Această obligație pozitivă nu poate fi considerată, în principiu, limitată la cazurile de aplicare a maltratării de către agenții statului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Calvelli and Ciglio v. Italy* [GC], nr. 32967/96, ECHR 2002-I).

42. În baza celor de mai sus, Curtea consideră că Statele au obligația pozitivă care le incumbă în temeiul articolului 3 al Convenției de a aplica prevederile legale penale care pedepsesc efectiv violul și să aplice aceste prevederi în practică prin intermediul unei cercetări și urmăriri penale efective (a se vedea, *mutatis mutandis*, *M.C. v. Bulgaria*, citată mai sus, §§ 149-153).

43. Întorcându-ne la faptele prezentei cauze, Curtea notează că după finalizarea procesului de judecată, ordonanța procurorului C.C. din 1 decembrie 2004, prin care V.R. a fost scos de sub urmărirea penală în privința acuzațiilor împotriva sa, a devenit soluția finală a cauzei pornite pe marginea acuzației de viol a reclamantei (a se vedea paragraful 28 de mai

sus). Curtea notează că ordonanța a fost adoptată în lipsa unor importante măsuri de urmărire penală. În special, odată ce sarcina principală în cauză era determinarea faptului dacă raportul sexual a fost consimțit, era imperativă formarea unei opinii în ceea ce privește credibilitate fiecărei părți. Aceasta s-ar fi putut obține prin audierea persoanelor care îi cunosc pe reclamantă și pe V.R., cum ar fi prietenii, vecinii, profesorii și alții care ar fi putut lămuri chestiunea privind credibilitatea declarațiilor lor. Însă, nicio astfel de măsură nu a fost efectuată anterior emiterii ordonanței din 1 decembrie 2004. Așadar, Curtea notează că două (V.D. și A.S.) din cele trei persoane care au s-au aflat împreună cu reclamanta și V.R. imediat înainte și după presupusul viol nu au fost audiate. În cele din urmă, Curtea consideră că autoritățile de urmărire penală ar fi putut solicita și opinia unui psiholog specializat.

44. Curtea acordă o pondere specială faptului că procurorii responsabili de caz au recunoscut ei înșiși că investigația nu era finalizată la 1 decembrie 2004. Trebuie notat că la 26 noiembrie 2004, procurorul V.C. a considerat că investigația nu este completă și că intenționa să audieze alți câțiva martori, și, de aceea, a solicitat prelungirea urmăririi penale cu încă o lună pentru a o finaliza. Cererea a fost aprobată de superiorul lui V.C. Însă, doar câteva zile mai târziu, la 1 decembrie 2004, din motive cel mai bine cunoscute de Procuratura Sîngerei, un alt procuror, C.C., a emis o ordonanță de scoatere de sub urmărire penală pe marginea acuzației de viol, fără a audia alți martori și fără să întreprindă alte măsuri de cercetare. Totuși, se pare că nici C.C. nu considera investigația ca fiind completă, deoarece el a dispus continuarea acesteia chiar în textul ordonanței din 1 decembrie 2004.

45. Având în vedere cele de mai sus, Curtea, fără a-și exprima o opinie asupra vinovăției lui V.R., constată că investigația efectuată în cazul reclamantei nu s-a ridicat la nivelul cerințelor inerente obligației pozitive a statului de a investiga și pedepsi efectiv toate formele de viol și abuz sexual. Prin urmare, Curtea constată că în prezenta cauză a avut loc încălcarea obligației pozitive a Statului pârât în temeiul articolului 3 al Convenției. Având în vedere această concluzie, Curtea statuează că cauza dată nu prezintă probleme separate în lumina articolelor 8, 13 și 14 ale Convenției.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

46. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul

47. Reclamanta a pretins 30 000 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral. Ea a susținut că a avut de suferit sentimente profunde de rușine, frică și mâhnire. După finalizarea procedurilor în urma cărora V.R. a fost scos de sub urmărirea penală, ea a fost privită ca o mincinoasă, ceea ce i-a pricinuit o suferință și mai mare.

48. Guvernul a contestat suma pretinsă de reclamantă și a reiterat poziția sa potrivit căreia în prezenta cauză nu există nicio încălcare. În mod alternativ, acesta a considerat că constatarea unei încălcări constituie prin sine o satisfacție echitabilă suficientă în prezenta cauză.

49. Luând în calcul încălcările constate mai sus, Curtea consideră că se justifică în prezenta cauză acordarea unei satisfacții echitabile cu titlu de prejudiciu moral. Realizând o apreciere pe bază de echitate, Curtea acordă reclamantei 10 000 EUR.

B. Costuri și cheltuieli

50. Reclamanta a pretins 19 200 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli ocazionate de procedurile în fața Curții. Reclamanta a prezentat documente pertinente în susținerea pretențiilor sale.

51. Guvernul a făcut obiecție și a susținut că suma este excesivă.

52. Curtea acordă 2 000 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli.

C. Dobânda de întârziere

53. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea articolului 3 al Convenției sub aspect procedural;
3. *Hotărăște* că cauza nu prezintă probleme separate în temeiul articolelor 8, 13 și 14 ale Convenției;
4. *Hotărăște*
  - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 10 000 (zece mii de euro) cu titlu de prejudiciu moral, plus orice taxă care poate fi percepută, și EUR 2 000 (două mii de euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxă care poate fi percepută, care să fie convertite în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărârii;
  - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente.
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantei privind satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 15 mai 2012, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte